Tetiana and Serhii Dziuba

Selected Poems

Publisher
BOGDANI
USA

ISBN 978-1-291-75045-4
90000
9 781291 750454

Tetiana and Serhii Dziuba
Тетяна та Сергій Дзюба

Selected Poems
Вибрані вірші

English translated from Ukrainian
Luba Gawur and Bohdan Boychuk

Англійською з української мови переклали
Люба Ґавур та Богдан Бойчук

New York Нью-Йорк
Publisher
BOGDANI
USA
2014

IIn the design of the book the paintings by English artist Sir Edward Coley Burne-Jones (1833-1898), American artist Rockwell Kent (1882-1971) – at the cover – and the graphic works by English artist and graphic Arthur Rackham (1867-1939) were used.

В оформленні книги використано живопис англійського художника Едварда Берн-Джонса (1833-1898), американського художника Роквела Кента (1882-1971) – на обкладинці, а також ілюстрації англійського художника Артура Рекхема (1867-1939).

Dziuba Tetiana and Serhii. Selected Poems / English translated from Ukrainian Luba Gawur and Bohdan Boychuk. – New York: Publisher BOGDANI, 2014. – 104 p.

Дзюби Тетяна і Сергій. Вибрані вірші / Англійською з української мови переклали Люба Ґавур та Богдан Бойчук. – Нью-Йорк: Publisher BOGDANI, 2014. – 104 с.

Tetiana Dziuba – Ukrainian poet, literary critic, journalist. Was born in the village of Brusnytsya, Kitsmanskiy district of Chernivtsi Region (Ukraine). She is a graduate of the Journalistic faculty of Kyiv National University, as well as a graduate of the pre-doctoral School of the Institute of Literature of the Ukrainian National Academy of Sciences. She is a doctoral student at the Journalism Institute of Kyiv National University, and a Ph.D., Associate Professor. Tetiana Dziuba is a member of the Ukrainian National Union of Writers and Ukrainian National Union of Journalists. She is the author of a collection of poetry, «Accommodation of time» (2000), a book of literary research, «Talent as a measure of weight» (2008), the monograph «The thirst of the people and the desire of the Fatherland. Journalism of the second half of the XIX – first third of the twentieth century: a model of national identity» (2012), as well as numerous literary critical and literary publications in newspapers and magazines, periodicals and scientific journals. Also, she is the creator and author of the modern Ukrainian poetry anthologies. Tetiana Dziuba is the winner of many international and national awards. Her works have been translated into 50 languages and published in Ukrainian and foreign editions.

Тетяна Дзюба (Мурзенко) народилася на Буковині, виросла на Житомирщині. Закінчила факультет журналістики Київського державного університету імені Тараса Шевченка та аспірантуру Інституту літератури НАН України. Кандидат філологічних наук, доцент. Нині мешкає в Чернігові. Член НСПУ та НСЖУ, Міжнародної літературної Академії «Македонія Презент» (Республіка Македонія). Авторка збірки поезій «Акомодація до часу» (2000), літературознавчої книги «Талант як міра ваги» (2008), монографії «Спрага народу і спрага Вітчизни. Публіцистика другої половини XIX – першої третини XX ст.: модель національної ідентичності» (2012), численних літературно-критичних і літературознавчих публікацій у газетно-журнальній періодиці та наукових виданнях. Упорядник і автор антологій сучасної української поезії. Лауреат міжнародних та національних літературних премій. Твори Тетяни Дзюби перекладені 50 мовами світу й надруковані в багатьох країнах.

ISBN 978-1-291-75045-4

Editor for Europe Jeton Kelmendi

Представник видавництва в Європі Єтон Келменді

©Dziuba Tetiana and Serhii, poems, 2014
©Gawur Luba and Boychuk Bohdan, translation, 2014

Tetiana Dziuba

Accommodation of time

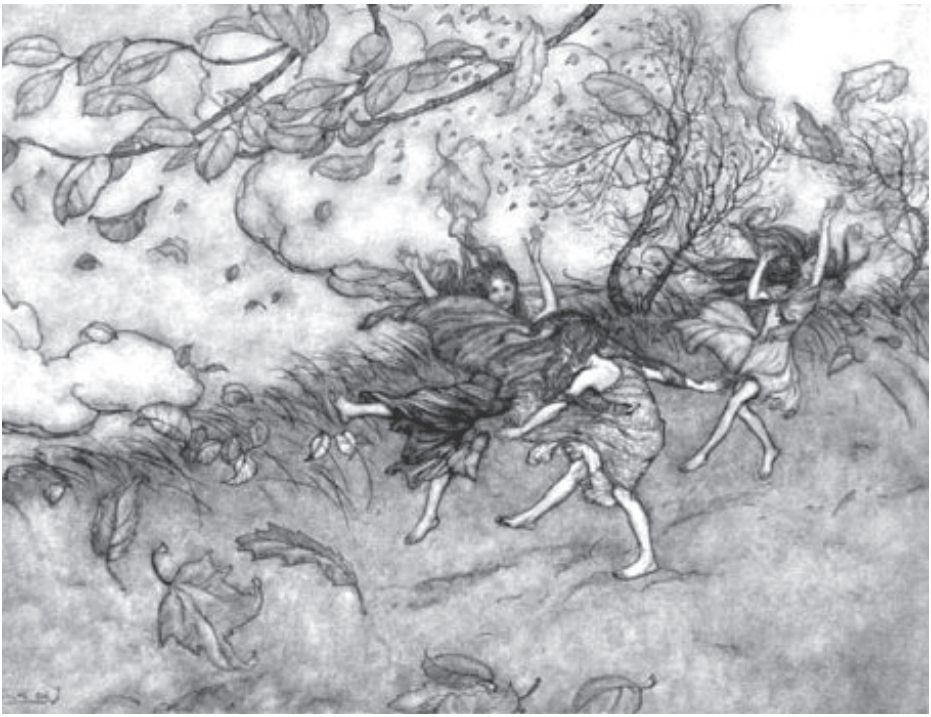

Тетяна Дзюба

Акомодація до часу

Day of Autumn Remembrance

It flared and burned out,
autumn...
it departed,
shrugging and
with a creak
of fragile
ice
on thin windows.

It grew distant,
having sown dead,
yellowed leaves –
unreal
flaming fireflies
that beckon
not toward warmth
but into winter.

A white, snowy greyhound
has already streaked through,
warily listening, sniffing,
with his wet
chilled tongue touching
our hands
and faces.

День поминання осені

Вона догоріла,
осінь,
пішла,
здригнувшись і
хруснувши
тонкими вікнами
неміцного
льоду.

Віддаленіла,
посіявши мертве
пожухле листя –
несправжні
гарячі світлячки,
що кличуть
не до тепла,
а в зиму.

Вже й білий сніговий хорт
пробіг,
сторожко дослухаючись
та принюхуючись,
торкаючись мокрим
прохолодним язиком
наших рук
та облич.

Yellow maple
crosses
beneath limpid
pools of puddled and
petrified crystalline striations –
the day of commemorating
autumn,
the day of unfallen
memories...

While winter,
like an ugly duckling
that hasn't yet dressed up
in its feathers,
attempts endlessly to clamber
into the emptied
lonesome heart
of nature.

While winter.
anticipating its futility
banishes from the coat hanger
the mid-season coat,
and, like an old akin*
in the garbled hoarse voice
of the winds
commences a long chanting
song.

* akin – Kazakh traditional singer

Жовті кленові
хрестики
під прозорою
слюдою калюж –
день поминання
осені,
день необлетілих
споминів…

А зима,
мов гидке каченя,
що ще не вбралося
в пір'я,
все намагається влізти
до спорожнілого
самотнього серця
природи.

А зима
проганяє з вішалки,
вичікуючи завмерле,
демісезонне пальто
і, наче старий акин,
захриплим голосом вітрів
заводить довгу
пісню.

The Sea

(tryptych)

I

The sea, coiling and whirling sadness in waves, plashed and heaved in a gigantic Medusa. It twisted and twirled, injured against the shoreline, buried by the strewn pebbles that like a roller smoothed out the strange work of aquatic forces. The sea – alive and salty, like blood, rocked the sated mosquitoes – reddish buoys.

Along the shoreline, as though fish-scales congealing in air, women glinted alluringly. Palm leaves, like cheap hand-fans, exchanged whispers with parchment rustles. And I sympathized with the fish that was swimming back to Turkey. Nostalgia – it's a terrible thing.

II

The sea roared and resounded in diverse chords, repeating the truth that people cannot comprehend. Rain delineated the space – the velvet season. Insistently attempting to win admiration, the window displays of the shop "Colonial goods", and proud parasols hoisted aloft in satisfaction.

Only the sea declined affectation, resisted cunning. It was indifferent. The end of the wave became a white-toothed smile in answer to the smiles of the augurs.

Море
(триптих)

I

Море хвилями котило сум. Перехлюпувалося гігантською медузою. Кривилося, зранившись об берег, засипаний привезеною галькою, що, наче каток, вирівняла дивовижну роботу водяної стихії. Море – живе і солоне, як кров, похитувало ситих комарів – червонуваті буйки.

Вздовж набережної зблискували люрексом, немов застигла у повітрі риба лускою, жінки. Листя пальм, як дешеві віяла, перешіптувалось паперовим шелестом. І я співчувала рибі, що відпливла в Туреччину. Ностальгія – жахлива річ.

II

Море шуміло на різні лади, повторюючи істину, яку не можуть збагнути люди. Дощ розлініював простір – вельветовий сезон. Нав'язливо намагалися сподобатися вітрини магазину «Колоніальні товари», пнулися від пихи парасольки.

Лише море не позувало і не лукавило – йому було це просто ні до чого. Кінець хвилі ставав білозубою посмішкою у відповідь на посмішки авгурів.

III

Aivazovsky* belonged to the chosen and blessed – He held in trust the temper of the sea.

He swam away. His gaze, as though a plane within an air hole, breaks through in the water's depths. From time to time, the sea hunches over, but does not regenerate with a colossal surf, the wave retreats from the shore. Seagulls, forever mesmerized by the sea, recollect the time when the wave was tranquil and wise, like a dolphin.

The expression color of a "sea wave" – is offensive for in this color are all the shades.

---

* World-renowned painter of Armenian descent living and working in Crimea, most famous for his seascapes, which constitute more than half of his paintings. Ivan Aivazovsky is widely considered as one of the greatest seascape painters of all times.

III

Айвазовський належав до обраних і щасливих – він був втаємниченим у настрій моря.

Відплив. Погляд, наче літак у повітряні ями, провалюється у заглиблення води. Море раз-по-раз горбиться, але не розроджується великим буруном, хвиля йде від берега. Чайки, примагнічені назавжди до води, згадують час, коли хвиля була лагідною й розумною, як дельфін.

Вислів колір «морської хвилі» – цілковите паскудство, у цьому кольорі – всі фарби.

Triptych

I

All wanderings – are not longer than mantras.
Within a mollusk in green ports
oscillates the northerly, while tomorrow –
a bird pierced by a ray of light.

Upon a cliff, a stony, dampened sacramental mantle,
with the screeching of breathless seagulls
An instant. The reckoning, like a thread – cut off.
Khazarian coins for tea

Shall scorch the road of the Kimmerii.
Words crawl into seashells –
And in the East, unyielding, glows
the lost khaganian dagger
In the constellation of lost souls.

II

I am, perhaps, from Anatolia, anatoliyivna.
By an amulet, via third skin, Tania,
shall I become one cast beyond the fringes
or the essence of the altar?

In a pagan tongue, with pre-faith trust,
(they are gathering firewood, and the sky is
chromatic with spectral pink streaks)
I fall to my knees – why from the south –
the returning beloved –
were torched?

Триптих

I

Всі мандри – не довші за мантри.
Молюском в зелених портах
Гойдається північ, а завтра –
Підстрелений променем птах.

Скелясте, зволожене крижмо,
Із криком зачаєних чайок.
Мить. Відлік, мов нитку, відріжмо. –
Хозарська чеканка за чаєм

Обпалить шляхом Кіммерії.
Слова заповзають у мушлі –
І вперто на Сході жевріє
Каганський загублений ніж
В сузір'ї загублених душ.

II

Я, либонь, із Анатолії – Анатоліївна,
амулетом, третьою шкірою, Танею,
загумінною чи престольною стану?

По-язичницькому, із до-вірою,
(хмиз збирають, – а небо палеве)
припадаю, чому ж із ірію
найрідніших вертання спалено?

III

Figures overgrown with evergreen.
Their bodies filled with living sap-flow.
Mummify the surrounding silence with a shot,
From twine, string coral beads...

And I myself I shall appear alone,
sorcering slave-girl-branka,
on the feast of your rite of kalyta
when with a wound red on the brow bone
A wilted brain shall wipe worlds away.

III

Омелою прирослі постаті.
У тілах сокорух живий.
Змуміюй тло мовчання пострілом,
Із мотузки коралі звий.

А з'явлюсь я сама, само-бранкою,
В свято вашої калити,
Як на лобі червоною ранкою
Мозок виквітлий стре світи…

* * *

The time of poetry is passing
In autumn leaves the lines
convey the bitterness of maple.
The time of poetry is passing
Now comes the time for rain.
Dense heavy sullen skies
cloud thoughts,
no longer glisten the lights of dreams.
Upon the fiery auburn autumn,
hopes beam in burnished flares.
And words, cast in rhymes,
perhaps in closing,
fly off on wings of cranes
toward foreign dawnings.
The season of the rains erodes
the lines and stanzas and
washes them away.

* * *

Пора поезії минає.
Рядки у світ осіннім листям
Несуть кленову гіркоту.
Пора поезії минає,
Іде пора дощів.
Думок важкі грозові хмари
Більш не мережить світло мрії.
На осені вогнях багряних
Горять надії.
І слово, кинуте у риму,
Мабуть, востаннє
Летить на крилах журавлиних
В чуже світання.
Пора дощів рядки змиває…

* * *

The day withdrew with the train station's clatter
and shadows lengthened, like the railway tracks
that lead to the blind alley of night.
They are crisscrossed by women
diminutive anna-kareninas
for whom surcease of troubles
is guaranteed only till morning.

* * *

День відступив вокзальним гармидером –
І тіні стали довгими, як колії,
Що ведуть у тупик ночі.
Їх перетинають жінки,
Здрібнілі анни кареніни,
Котрим вибавлення від проблем
Гарантоване лише до ранку.

* * *

And there will be silence the color of hope,
And there will be tranquility the color of happiness,
And the apple will fall, cleaving in two
Its halves will be eaten by the happy lovers,
And they'll fail to notice a weeping Eve amidst the branches
Who cursed her long-ago avitaminosis.

* * *

І буде тиша кольору надії,
І буде спокій кольору щастя,
І впаде яблуко, розлетівшись надвоє,
Його половинки з'їдять щасливі закохані,
І не помітять за гіллям заплаканої Єви,
Яка прокляла свій давній авітаміноз.

* * *

The director will hammer the coin
upon the stage
and once again
commences
the theater season.

When abruptly
something goes awry
in the script.
The production of the Almighty,
where always there ruled:
You in the audience hall
I upon the stage
and precisely to the opposite.
No more will we be divided by the footlit ramp
of life circumstances...

We will not begin to alarm the shadows
of the classics,
you
will not call me by the name
Ophelia,
But from notes and letters
will compose a simple name,
to hear within it
a hidden music.

* * *

Режисер приб'є до сцени
монету
і почнеться
вкотре
театральний сезон.

Та на раз
щось переплутається
у сценарії
Всевишнього постановника,
де завше панувало:
ти в залі –
я на сцені,
та з точністю до навпаки.
Нас не розділятиме більше рампа
житейських умовностей…

Ми не станемо тривожити тіні
класиків,
ти
не зватимеш мене
Офелією,
А з нот-літер
складеш звичайне ім'я,
щоб почути у ньому
приховану музику.

I will play for you my youth,
you will play for me your loyalty
Four times nature will touch up and tinge over
the decorations...

Afterward there will remain letters,
like tickets for an old,
cast-from-the-repertoire
show,
photos, as unused
posters,
ruddy snow, trodden-upon pain,
a ramp and a bit more time,

before we will be forever divided
by the curtain.

Я зіграю тобі свою юність,
ти зіграєш мені свою вірність,
природа чотири рази перефарбує
декорації…

Опісля залишаться листи,
немов квитки на старий,
викинутий з репертуару
спектакль,

фото, як невикористані
афіші,
поруділий сніг, підтоптаний біль,
рампа та ще трохи часу,

доки нас назавжди розділить
завіса.

* * *

You will remain only a railroad station scene
at the precarious shelters of my life,
where a white gypsy in a black hall
cradles the fate of a wistful child.

You are just an image, wavering and flimsy
in the temple of farewells and yesterday's tea
you are a sign of the return of a mad race
which I avoided (or am still avoiding?)

Somewhere faithfulness and faith entwined at the roots.
There is no exit from the circle of magical rings.
And this pattern – in spectral shadows,
As though a tattoo etched on the body of an Indian-gaucho.

Is milady's flower, purified by pain,
upon the damp plank of illusory wellsprings
damming up the thirst of our love, the Golem*,
and light – the yearning of unseeing pupils.

---

* Golem – an artificial being, who, in contrast to a mythical being, is not created from clay, but is the result of the human mind and work (fantastical, hyperbolic depiction of the search for such a creature by alchemists and cabbalists). In the household of his "creator," the Golem performs a variety of difficult tasks – a reflection of the dream that in this manner, a person may be liberated for the sake of creativity. Emerging from submission, he becomes grotesque and unmanageable.

* * *

Залишишся лиш візерунком вокзальним
На вутлих причалах мого життя,
Де біла циганка у чорному залі
Вколисує долі сумне дитинча.

Ти – лиш візерунок химерний і тонкий
У храмі прощання й вчорашнього чаю.
Ти – знак повороту шаленої гонки,
Який проминула (чи ще проминаю?).

Десь вірність і віра сплелися корінням.
Не вийти із кола магічних обручок.
А цей візерунок – примарною тінню,
Мов розпис на тілі індійця-гаучо,

Чи квітка міледі, очищена болем,
На вогкім цямринні міражних криниць
Втамовує спрагу любов наша – Голем*,
А світло – жагу невидющих зіниць.

---

* Голем – штучна людина, яка, на відміну від міфічної, не створена з глини, а є породженням людського розуму та праці (фантастичне гіперболізоване відображення пошуків у цьому напрямі алхіміків і кабалістів). У домівці свого «автора» Голем виконує всіляку важку роботу, – відбиток мрії, що людина у такий спосіб звільниться для творчості. Вийшовши з покори, стає страшним і некерованим.

* * *

Time trickles through, leaking salt,
Like sand from the oldest clock,
It burns bakes and festers.
And then it recedes, dissolves, –
And becomes the ocean,
In which it is pleasing to swing
On the waves of memories.

Regrettably, only not for long,
For people live on dry land…
Where the ocean is – there is salt.

* * *

Час просочується сіллю,
Як пісок із найдавнішого годинника,
Пече, випікає, ятрить.
А потім даленіє, розчиняється, –
І стає морем,
У якому добре гойдатися
На хвилях спогадів.

Шкода тільки – недовго,
Бо люди мешкають на суходолі,
Де море – сіль...

* * *

The wind minces leaves into tobacco,
chimneys are burning hand-rolled smokes.
Destiny's rain appears, like a river loach,
The rain – white beads – above.

The geese and swans have carried away
Your brocade vestments to
The land of their tales.
Without a dowry, autumn, how could you?
Wet petals… lost without a trace,

And like a gypsy's, shoulders shake,
And the year grants a final role.
Queen, in antiquated apparel.
Where pray tell, is your undressed king?

* * *

Січе вітер листя на тютюн,
Самокрутки палять димарі.
Долі дощ звивається, як в'юн,
Дощ – намисто біле – угорі.

Гуси-лебеді твої парчеві шати
Понесли в краї своїх казок.
Як без віна, осене, змогла ти?
Перлів мокрих розгубивсь разок.

І тремтять, немов циганські, плечі,
І дарує рік останню роль.
Королево, у вбранні старечім,
Де ж твій неодягнений король?

* * *

the earth is in a crust
of decaying faded frosts
in prescient anticipation
of new reincarnations
the prim trousseau
of immaculate virgins
unraveled at its seams
for dancing spring graces

stars decant chlorophyll in green quivers
tremulously green-braided, green-eyed
and fingers dipped in brilliant green tremors, vibrating
and the mouth's drimba and traces of baroque

the instant – hesitant
as though a dance – greendragondance
the castle green with silence saturated
behind the lashes curtained with alarm

* * *

земля в шкоринці
перетлілих холодів
в передчутті
нових реінкарнацій
крохмальний посаг
непорочних дів
по швах розповзся
для весняних грацій

зірки зливають хлорофіл зеленотремно
зеленокосо зеленооко
і пальці вмочені в зеленку тремо
і вуст підківка і слідів бароко

і мить непевна
мов танок зеленозмієвий
зелений замок перемовк
за перестрашеними віями

* * *

The snow is patchy – the snowstorm's obedient son.
The sled runners – half-smiles.
From a round planet we rode into the sky.
Of course, white angels – a bit like children.

And the sun like a ruddy puppy, flung itself behind us.
And lips from laughter melted in bloodstreams.
When this winter day quickly thaws –
Someone will only lose a mitten…

Did fate glow for us, did the star of the vertep
Throughout the overcoated weekdays
Become the steadfast order?
… don't shun the stiffened amongst the steppes
Stone babas of unspent dreams.

The snow is patchy – the snowstorm's obedient son.
The blades of the sled – half-smiles.
From a round planet we rode into the sky.
Of course, white angels – a bit like children.

* * *

Сніг лапатий – син слухняний віхоли.
Полозки санчат – півусмішки.
Ми з планети круглої в небо їхали.
Звісно, білі ангели – діти трішки.

І кидалось сонце вслід цуценям рудим,
І від сміху в кров розсікались губи.
Як розтане швидко цей зимовий дим –
Хтось у ньому лиш рукавичку згубить…

Чи зоріла доля нам, чи звізда вертепу
Крізь шинельних буднів непохитний стрій?
… Не сахайсь закляклих серед степу
Кам'яних бабів – невідбулих мрій.

Сніг лапатий – син слухняний віхоли.
Полозки санчат – півусмішки.
Ми з планети круглої в небо їхали.
Звісно, білі ангели – діти трішки.

Accommodation of time

For the artist Serhii Poliak,
Who did not live to his 19th birthday

The greyhounds have scattered, the dwarves have grown weary,
And this yellowed snowy batiste lingers
Seeps in the palm, stubbornly and unmistakably, scorching the fingers of abbesses,

Sculpted by the park, scattered in the city
On this easel, El Greco remains,
Where a carnival compresses by the content,
Of what will happen tomorrow. Not far

An arm and a glance, and the last, the third,
A path among the asphalt of deceptions,
They hid in his self-portraits,
With the eyes and pallor of the dead.

On the skin of masks and lacquered faces
Yellowing snow, on the unvanquished stained glass images,
And our cost – two apples, forsake
The pastel tones for history's deserts.

Somewhere on the paintings he arrived at the day,
To wrinkles, to the conclusive fragment.
There it's only starlit, and nonetheless, there's stubble,
There – it's simply moonlit in winters of Risorgimento.

Акомодація до часу

Художнику Сергію Поляку,
який не дожив до власного 19-ліття.

Хорти розбіглись, карлики стомились,
А цей пожовклий сніговий батист
Тече в долоні, вперто й непомильно,
І обпікає пальці абатис,

Різьблених парком і закинутих у місто
На цей мольберт, залишений Ель Греко,
Де карнавал спресовується змістом,
Того, що збудеться назавтра. Недалеко

Рука і погляд, і останній, третій,
Шлях між асфальту манівців.
Вони ховалися в його автопортретах,
З очима і засмагою мерців.

На шкіру масок і лакованість облич
Пожовклий сніг, на вітражі нескорені,
А нам ціна – два яблука, облиш
Тони пастельні для пустель історії.

Десь на картинах він дожив до дня,
До зморщок, до заключного фрагменту.
Там тільки зоряна, та, все одно, стерня,
Там просто місячно в зими рисорджименто.

No men nescio

To be an apartmentrenter of abandoned caves, shells, honeycombs, cells of this city. To leave imprints of your body in soft armchairs, marks on the floor and clammy clay, to generate images, each time accentuating your own power to vanish. To sense your physical presence in overcrowded commuter trains. To peruse the cave paintings within mirrors, one's own image in alien canvases. To clone mornings-days-evenings-nights, until there appears the ability to refrain from leaving impressions on glass, traces in the snow, breath on the mirror.

No men nescio

Бути квартиронаймачем полишених печер, мушель, щільників, келій цього міста. Залишати відбитки тіла у м'яких фотелях, знаки на підлозі та глевкому глеї, продукувати світлини, щоразу підтверджуючи власну зникомість. Відчувати фізичну присутність у переповнених електричках. Розглядати наскельні розписи у дзеркалах, особисте зображення на чужих полотнах. Клонувати ранки-дні-вечори-ночі, доки не з'явиться вміння не полишати відбитки на склі, сліди на снігу, подих на люстерку.

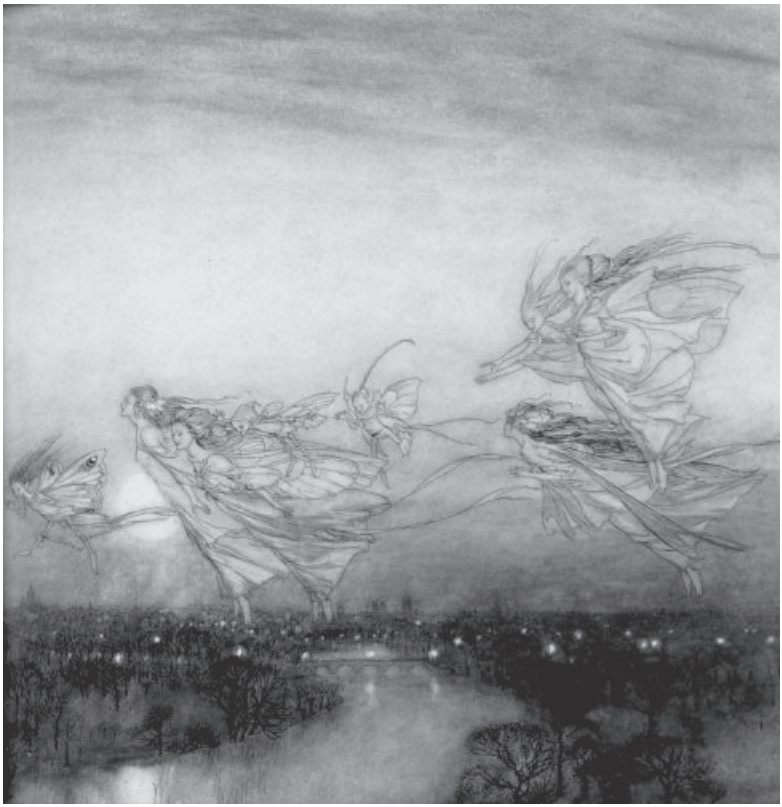

* * *

The silver fur, a costly prey for Monomakh
Where, my friend, there is no faith – there is no fright.
The snows lay down, uneven, white – prophetic psalms.
Where, my friend, there is no light – unseen is the night.

The third roosters will peck at the dawn with fire and screeching.
Fear not the living, fear God and countless dreams.
With a drowned bell the autumn echoed in the desert unseeing:
"All pathways, bent and ailing – let me fold and once more spread,

All steps, pale and uncertain, like anemia,
I'll gather together with yesterday's snow – and grow mute."
It seemed autumn would never depart from my heart
While the calendar foretells something other: a meeting with Mykola.

* * *

Сріблясте хутро, коштовна здобич для Мономаха.
Там, де немає, мій друже, віри – немає страху.
Сніги лягали, нерівні, білі, – псальми пророчі.
Там, де немає, мій друже, світла – не видно ночі.

А треті півні склюють зірниці вогнем і криком.
Живих не бійтесь, а бійтесь Бога і мрій безликих.
Втонулим дзвоном озвалась осінь в сліпій пустелі:
«Усі стежини, криві і кволі, дай перестелю,

Усі слідочки, бліді й непевні, як анемія,
Зберу докупи з вчорашнім снігом, – і занімію».
Здавалось, осінь не зійде з серця мого ніколи,
А календар віщує інше: стрічай Миколи…

Salome

In whom will you confide, where will you go in a whirl, in dance?
Blue blood of linen on white garments scattered perchance
The question eternal: Whither thou goest?
The head of John – on a platter.

Dance, Salome, for blood – is not water,
From it the neurons inebriate.
Dance, Salome, for you are young
And have not yet known to intoxicate.

Timpani. Stepping is slippery and dubious…
It is crimson. For the snow and for unfounded sadness
For the feasts in school now on weekends
Resonant, like the "Clarinets" of Tychyna.

Only do not become of your brother the guardian shielding,"
I beg. The scales shook,
And the veils seductively quivered,
Like your, Salome, waist yielding
And barely bloodied fingers, a-wielding.

And the timpanis were drumming and he did not hear
Had he swelled into a barkeep for refugee drifters
And who shall I be when the rains meet me near:
A platter, a head or a dance shape-shifter?

And who will advise you and where will you go?
It's so good, even the enemy pities.
From country to country, from border to border
The unstoppable dance of Salome.

Саломея

Із ким ти порадишся, куди підеш у герці, у танці?
Блакитна кров льону у білих одеж.
Одвічне питання: камо грядеш?
Глава Іоанна – на таці.

Танцюй, Саломеє, бо кров – не вода,
Від неї нерони хмеліють.
Танцюй, Саломеє, бо ти молода
І ще не спізнала похмілля…

Тимпани. І ковзко й непевно ступні.
Червоно – на сніг і на сум без причини.
На святки у школах тепер вихідні,
Лункі, мов «Кларнети» Тичини.

«Ти сторожем братові тільки не стань», –
Благаю. Схитнулися шальки,
Мов твій, Саломеє, догідливий стан
І ледь закривавлені пальці.

Та били тимпани – і він не почув
Чи зріс корчмарем для скитальців?
А ким мені бути, як стрінуть дощі:
Таріллю, главою чи танцем?

І з ким ти порадишся, куди підеш?
Так добре, аж ворог жаліє.
Від краю до краю, від меж і до меж
Неспинний танок Соломії.

* * *

chorales of autumn on the street of the November Uprising
the twilight of Europe the flavor of coffee
the residence of the mouse monarch
(the ancestors of the Lviv mice registered
here back during the time of Poland and Austria)
who can in no fashion be hunted down by the stone lions
our meeting is random a rainbow at the sky's edge
my solitude with roses forged beneath fingernails
here clocks stop and weary atlantas and caryatids
unable to support antiquity
beside the severe, stern church of the bernardines
your smile on my palm
a breath of autumn in the august freshness
a few centuries – crumbs pecked by the pigeons
only why, like esotericists
from far off sense a witch,
do I intuit a nearby separation

Translated from Ukrainian by Luba Gawur
Англійською переклала Люба Ґавур

* * *

хорали осені на вулиці Листопадового Чину
присмерк Європи присмак кави
резиденція мишачого короля
(предки львівських мишей прописалися
тут ще за Польщі та Австрії)
якого ніяк не вполюють кам'яні леви
наша зустріч випадкова веселкою край неба
моя самотність кованими трояндами під
нігтями
тут спиняються годинники
і втомлені атланти й каріатиди
не в змозі втримати старовину
біля суворого костелу бернардинців
твоя усмішка на моїй долоні
подих осені у свіжості серпневій
кілька століть – крихти що склюють голуби
тільки ж чому як езотеристи
здалеку вчувають відьму
я відчуваю близьке розставання

* * *

The day departed with the railroad station's clamor,
and the shadows became as long as the tracks
which lead into night's blind alley.
They are crossed by women,
diminished anna kareninas,
who are sheltered from problems
only till dawn.

* * *

День відступив вокзальним гармидером –
І тіні стали довгими, як колії,
Що ведуть у тупик ночі.
Їх перетинають жінки,
Здрібнілі анни кареніни,
Котрим вибавлення від проблем
Гарантоване лише до ранку.

* * *

There will be silence the color of hope,
there will be peace the color of happiness,
and the apple will fall, splitting in two;
its halves will be eaten by happy lovers,
who won't notice the crying Eve behind the branches
cursing her ancient scurvy.

* * *

І буде тиша кольору надії,
І буде спокій кольору щастя,
І впаде яблуко, розлетівшись надвоє,
Його половинки з'їдять щасливі закохані,
І не помітять за гіллям заплаканої Єви,
Яка прокляла свій давній авітаміноз.

* * *

The salt of time seeps
like sand from an ancient clock,
it burns, aches, irritates
and then dissolves
becoming sea,
in which it's pleasant to rock
on waves of remembrance.

Unfortunately not for long,
because people are land creatures,
and the sea is of salt.

* * *

Час просочується сіллю,
Як пісок із найдавнішого годинника,
Пече, випікає, ятрить.
А потім даленіє, розчиняється, –
І стає морем,
У якому добре гойдатися
На хвилях спогадів.

Шкода тільки – недовго,
Бо люди мешкають на суходолі,
Де море – сіль...

* * *

I ring the numbers, which
I don’t know by heart, at the time
when nobody picks up the phone.
Only then I can hear the message
I always wanted to hear.

* * *

Дзвоню по телефонах,
Номери яких знаю напам’ять,
У час, коли ніхто не підніме трубки.
Тоді тільки можна у них почути те,
Що хочеш почути так давно.

* * *

Princesses always fell for fools,
says folk
wisdom.

* * *

Королівни завше діставались дурням, –
переконує народна
мудрість.

Translated from Ukrainian by Bohdan Boychuk
Англійською переклав Богдан Бойчук

Contents

Day of Autumn Remembrance 4
The Sea. 8
Triptych 12
«The time of poetry is passing…» 16
«The day withdrew…» 18
«And there will be silence…». 19
«The director will hammer the coin upon the stage…» 20
«You will remain…» 24
«Time trickles through…» 26
«The wind minces leaves…» 28
«the earth is in a crust…» 30
«The snow is patchy…» 32
Accommodation of time 34
No men nescio 36
«The silver fur…». 38
Salome 40
«chorales of autumn…» 46
«I ring the numbers…» 47
«Princesses always fell for fools…». 48

Зміст

«День поминання осені» 5
«Море» 9
«Триптих» 13
«Пора поезії минає...» 17
«День відступив вокзальним гармидером...» 18
«І буде тиша кольору надії…» 19
«Режисер приб'є до сцени монету...» 21
«Залишишся лиш візерунком вокзальним...». 25
«Час просочується сіллю…» 26
«Січе вітер листя на тютюн…». 29
«земля в шкоринці перетлілих холодів…» 31
«Сніг лапатий – син слухняний віхоли…» 33
Акомодація до часу 35
No men nescio 36
«Сріблясте хутро…» 38
Саломея 41
«хорали осені…». 46
«Дзвоню по телефонах…» 47
«Королівни завше діставались дурням…». 48

Serhii Dziuba

Сергій Дзюба

The sun smells of snow and apples
Сонце пахне снігом і яблуками

Selected Poems

Вибрані вірші

English translated from Ukrainian
Luba Gawur and Bohdan Boychuk

Англійською з української мови переклали
Люба Ґавур та Богдан Бойчук

Serhii Dziuba – Ukrainian poet, novelist, essayist, playwrighter, translator and parodist, critic. Was born September 20, 1964 in Piryatin, Poltava Region (Ukraine). He graduated from the Journalism faculty of Taras Shevchenko Kyiv State University. Currently lives and works in the city of Chernihiv. He is President of the local organization of journalists, writers and researchers, «Chernihiv Intellectual Center». Mr. Dziuba is also the chairman of Chernihiv branch of the Ukrainian National Union of Journalists. He is an honoured professor at the Lutsk Institute of Human Development of the University «Ukraine», and a member of the Ukrainian National Union of Writers. His 45 books are devoted to his wife – novelist, journalist and literary critic Tetiana Dziuba. (As the experts say, this is the only such event in the history of world literature). Serhii Dziuba is the winner of many international and national awards. His works were translated into 50 languages and published in 23 countries. They were read, listened to and perused in books, newspapers, magazines, radio broadcasts, television and the Internet by more than two million people around the world.

Український письменник Сергій Дзюба – автор 45 книг, присвячених дружині Тетяні (на думку фахівців, це – єдиний такий випадок в історії світової літератури). Його твори перекладені 50 мовами й надруковані в 23 країнах. Їх прочитали, прослухали і переглянули в книжках, газетах, журналах, по радіо, телебаченню та в інтернеті понад двох мільйонів людей з усього світу. Лауреат багатьох міжнародних і національних премій. Президент МГО «Чернігівський інтелектуальний центр», голова Чернігівської міської організації Національної спілки журналістів України. Почесний професор Луцького інституту розвитку людини Університету «Україна», член Слов'янської літературно-мистецької Академії (Болгарія), Міжнародної літературної Академії «Македонія Презент» (Республіка Македонія) та Національної спілки письменників України.

And this book is also dedicated to y charming wife, Tanya. She knows for what.

Serhii Dziuba

Присвячую і цю книжку моїй чарівній дружині Тані. Вона знає, за що.

Сергій Дзюба

A little verse
about the miraculous palms
of the petite finch Tetianka

I will come to you from out of poetry,
between palms I will warm the soul
all else the snows shall finish writing
Now no one can disturb a word.

If only the gentle fingers would recognize –
so balsamic, so Ukrainian
Let it be, this tale with the sad finale –
even so, still she is as though a child.

Let the frosts be filled with envy
and the new year awaits beyond the fence
in a sweet earthly swoon
suddenly it is your heart I'll meet.

Маленький віршик
про чудодійні долоні
Снігуроньки Тетянки

Я до Тебе прийду від віршів,
У долонях зігрію душу,
А все інше сніги допишуть –
Хтось словечко тепер не зрушить.

Тільки б пальчики упізнали –
Так бальзамово, українно…
Хай ця казка з сумним фіналом –
Все одно вона, мов дитина.

Хай ревнують Діди Морози,
І уже Новий рік за тином, –
У солодкій земній знемозі
Раптом серце Твоє зустріну.

Kisses
(Triptych)

I

Kisses, like morning light
scamper across your
face,
not oriented
after the sun,
though with their gentle
elusiveness
they resemble
tiny sun
bunnies.

Unfathomably transparent,
they crave to
grasp,
all of you;
yet breathless
from tenderness,
they perform a warm
comedic dance
inside your healing
palms.

Not reaching the unattainable!

Поцілунки

(триптих)

I

Поцілунки-світанки
поспішають по Твоєму
обличчю,
не орієнтуючись
за сонцем,
хоч і нагадують
своєю лагідною
невловимістю
маленьких сонячних
зайчиків.

Незбагненно прозорі,
вони прагнуть
охопити Тебе
всю;
та, захлинаючись
від ніжності,
ведуть теплий,
кумедний танок
у Твоїх цілющих
долонях, –

Не осягнути неосяжне!

II

A kiss – hope
carries the scent of time,
your braids
and ardent mouth.

It aches of seventh heaven
and the emeralds
of your thoughts.

Curbing the fervor
in a whisper,
falling to his knees
before the fortress of your

non-love (?)

And envies Galactica:
her celestial stars
slumber as elves
having discovered the eternity

of Supernovas...

II

Поцілунок-надія
пахне часом,
Твоїми косами
і розпеченими устами.

Він болить сьомим небом
і смарагдами Твоїх
думок.

Тамуючи шаленство,
пошепки
опускається на коліна
перед фортецею Твого

Некохання (?)

І заздрить Галактиці:
її світила
засинають карликами,
пізнавши вічність

Суперзірок…

III

Kisses-poets –
the greatest utopians:
each believes himself
the chief and true one
for You.

But their rhymes
 rhythms
 and colorings
cannot mirror
your eyes.

And when at the edge
of your smile
God appears, –

Kisses-poets –
who believe in God,
passionately, create
Harmony in nirvana.

... So
is born
the mystery
of Life.

III

Поцілунки-поети –
найбільші утопісти:
кожен вважає себе
головним і справжнім –
для Тебе.

Але їх римам,
ритмам
і фарбам
не віддзеркалити
Твоїх очей.

Та коли на краєчку
Твоєї посмішки
з'являється Бог, –

Поцілунки-поети,
які вірять в Бога,
палко, до нестями
творять Гармонію.

… Так
народжується
таємниця
Життя.

* * *

Once I twice
entered into one and the same river,
in order to forever dissolve in her body.
And then, saturated with the Cosmos,
upon a fragile, ruby planet
I saw my childhood –

A dark-haired little boy,
who clasped my dreams
tightly to his breast.

"I've returned! Take me back!"
my mouth wanted to scream
but only stirred in dull muteness

and cursed in betrayal.

"You have a crumpled smile
and unbearably mature
eyes.

Our planets
are thinking about different orbits,
I don't want to be with you!"

resounded my childhood,
seating itself at my back
and I lost the river,
which I had twice entered...

… Leaving behind simple
trampled-upon
visions.

Yet it is very rarely that
I am awakened by greetings
from the ruby planet...

* * *

Одного разу двічі
я ввійшов у одну й ту ж річку,
щоб назавжди розчинитись в її тілі.
І тоді, пронизаний Космосом,
на крихітній рубіновій планеті
побачив своє дитинство –

Чорнявого хлопчика,
який міцно притискав до грудей
мої мрії.

«Я повернувся! Прийми мене!» –
хотіли кричати губи,
та лише безбарвно поворухнулись

і по-зрадницькому заклякли.

«У тебе пожмакана посмішка
і нестерпно дорослі
очі.

Наші планети
думають про різні орбіти,
я не хочу бути з тобою!» –

дзвінко озвалось дитинство,
сіло до мене спиною,
і я втратив річку,
у яку ввійшов двічі…

… Залишились звичайні
підтоптані
сновидіння.

Та дуже рідко
мене будять привіти
з рубінової планети.

* * *

The heavenly sky came to the pines.
Dreamily – to the lovers:
to bestow blessings.

People seized the sky
and scraped out its dreams.
And then – made a hammock.

And crucified it – between the pines.

* * *

Небо прийшло до сосен.
Замріяне – до закоханих:
благословити.

Люди схопили небо
і вичовгали його мрії.
А потім – гамак зробили.

І розп'яли – між сосен.

Ballad of a flower

I craved murkiness,
desertion,
the desert.
And was a familiar animal
of despair and weariness.
I lay beneath three quilts
a shriveled, startled
creature.
And it was not a paradox –
I was freezing.

And going mad, like a hundred
poets,
and could not manage
to extract even one thought
And called out to Jesus for help
And clenched in cupped hands
a feeble heart.
You became alarmed.

And awoke as a large
flaming Flower
in order to come to me
and unfold in petals.
I wanted warmth,
beauty,
dreams that come true.
And this was no paradox –
we drifted to sleep...

Балада про квітку

Я прагнув пітьми,
пустки,
пустелі.
І був знайомим звіром
із відчаю і втоми.
І лежав під трьома ковдрами
скоцюбленим, сполоханим
створінням.
І це не було парадоксом –
я замерзав.

І божеволів, мов сто
поетів,
і не міг спромогтись
вичавити бодай думку.
І кликав на поміч Ісуса.
І стискав у пригорщі
кволе серце.
Ти злякалась.

І прокинулася великою
Полум'яною Квіткою,
щоб прийти до мене
і розчинитись пелюстками.
Хотів тепла,
краси,
снів, що збудуться.
І це не було парадоксом –
ми засинали…

Twin doubles

I saw us both – she was similar to you,
And supposedly myself, only in ten years.
As though someone had conjured, or is now conjuring,
So that our doubles are appearing here on earth.

Their paths were intersected by a black cat.
Yet how did it come to traverse a beach?
And that woman – she was bronzed and ripened so!
I saw: he loved – her, and not another.

He had, it seemed more grayness.
And pain – in the eyes, and age – in his gait.
Perhaps, he also in the night devoted poems to her:
Nor could he betray her, nor lose her in life.

I saw them both – and was tempted to approach:
To only peer – a silent glimpse – somewhere beyond...
She cast a glance my way – upon a cloud so white-
toothedThat now must separate the two of us by rain.

Двійники

Я бачив нас обох: її, на тебе схожу,
І нібито мене – лиш через десять літ.
Мов хтось наворожив чи зараз тут ворожить,
Що наші двійники з'являються на світ.

Їм чорне кошеня дорогу перебігло.
І звідкіля воно на пляжі узялось?
І жінка та була така засмагло стигла!
Я бачив: він кохав – її, а не когось.

У нього сивини було, здається, більше.
І болю – у очах, і старості – в ході.
Він, мабуть, теж вночі присвячував їй вірші:
Ні зрадити не міг, ні втратити в житті.

Я бачив їх обох – щось підійти манило:
Кудись за горизонт лиш зазирнуть тихцем.
Поглянула в мій бік – на хмару білу-білу,
Що мусила тепер нас розлучить дощем.

* * *

In yellowed leaves the autumn saddened,
And I was both the lovage and the thyme
that caressed your braids, my beloved,
in fresh spring sunny rain.

Somewhere the poplars wept in falling leaves,
Bitter blizzards rent the world in shards...
Oh, how you kissed away the pain
how with your heart you had the power
to mend the ice!

You are gone, while I, a hundred-year old man
Shuffled off into the world to suffer...
With a rustle of cranes' wings, the summer fades.
And autumn. As though eternal. Forever.

* * *

Пожухлим листям сумувала осінь,
Та я любистком був і чебрецем,
Як пестили твої, кохана, коси
Весняним, свіжим, сонячним дощем.

Десь падолистом плакали тополі,
Колючі хуги шматували світ…
О, як ти заціловувала болі,
Як серцем вміла вигоїти лід!

Тебе нема, а я столітнім дідом
Пошкандибав страждати у світи…
Журавками бринить прощально літо.
І осінь. Ніби вічна. Назавжди.

* * *

The sun smells
of snow and apples,
snow and apples
smell of the sun,
someone's life –
the promised land,
while we – are gypsies.

* * *

Сонце пахне
снігом і яблуками,
сніг і яблука
пахнуть сонцем,
чиєсь життя –
земля обітована,
а ми – цигани.

* * *

When loneliness
like a glacial coldness
penetrates me to the bones,
my enemy arrives.
I can never in advance
recognize his face
and do not know
how he will be dressed.

Today my enemy
resembles a medieval
Prince. He does not mock
me, does not reproach
and doesn't even try
to weave intrigues,
But simply proposes
to engage in a sword fight.

I know that I live
not at all
as is desired
by my enemy,
for every day I break
his rules.
I am weary and don't want
to kill him.

* * *

Коли самотність,
неначе крижана холоднеча,
пронизує мене до кісток,
приходить мій ворог.
Я ніколи заздалегідь
не можу впізнати
його в обличчя і не знаю,
як він буде одягнений.

Сьогодні мій ворог
схожий на середньовічного
рицаря. Він не глузує
з мене, не дорікає
і навіть не намагається
плести інтриги,
а просто пропонує
битися на мечах.

Я знаю, що живу
зовсім не так,
як цього прагне
мій ворог,
бо щодня порушую
його закони.
Я стомлений і не хочу
його вбивати,

But once again I
do not have a choice: convulsively
I press with both hands
the terrible weapon
and attack first.
Now we are inseparable
and his gaze sears
my skin.

But I make an effort
to avoid looking into the eyes
of my enemy –
I am only interested in
the sinister music
of our swords.
It subsides only
for a moment, when

Having lost my balance
from a heavy blow,
I ended up on the ground.
But the enemy was too noble
to take advantage of
my vulnerability.
He waits, until I finally
come to my senses.

Але у мене знову
немає вибору: судомно
стискаю обома руками
страшну зброю
і нападаю першим.
Тепер ми – нерозлучні
і його погляд обпікає
мою шкіру.

Проте я намагаюся
не дивитися в очі
своєму ворогові –
мене цікавить лише
моторошна музика
наших мечів.
Вона стихає тільки
на мить, коли,

Втративши рівновагу
від сильного удару,
я опиняюся на землі.
Але ворог – надто шляхетний,
аби скористатися
моєю безпорадністю.
Він чекає, доки я нарешті
прийду до тями,

And even assists me
In getting up. What a man!
I take pride in my enemy –
in other circumstances
we could have become
the best of friends.
but now I am still capable
of killing him.

The main thing is to not become
distracted,
by the lament of the city
nor the squeaking brakes
of careless automobiles,
Nor the vain footsteps of passersby
should not lead to a
fatal mistake which
would cost me my life.

All the more, that here,
In this strange nook –
Our duel –
Is in absolute safety.
Only my enemy
knows the way here!
These embraces of swords
Exhaust me completely,

І навіть допомагає мені
підвестися. Молодець!
Я пишаюся своїм ворогом –
за інших обставин
ми могли б стати
найкращими друзями.
А зараз я ще здатний
його вбити.

Головне, не відволікатися
на лемент міста –
ні скрипіння гальм
відчайдушних автівок,
ні суєтні кроки перехожих
не повинні призвести
до фатальної помилки, яка
коштуватиме мені життя.

Тим більше, що тут,
у цьому дивному закапелку,
наш поєдинок –
у цілковитій безпеці.
Лише мій ворог
знає сюди дорогу!
Ці обійми мечів
зовсім виснажують мене,

And I cannot differentiate
sweat from blood.
Yet I must insistently
continue our dance,
until the final note
reverberates.

All is well – these duels were
always insufferably difficult!
The sword entered me
calmly and assuredly.
A few times the earth
leaned in rendezvous
and swallowed my face…
– How are you? Hold on,
I'll be there soon. – my wife
assured me over the telephone.

– Of course, – my enemy
barely moved his lips.
Now everything will be different….
What do you have in mind? –
apprehensively through the receiver.
No, this was not a dream:
On the floor
there lay the mutilated body
of his enemy.

In whom he
couldn't
not recognize
himself.

І я вже не можу
відрізнити поту від крові.
Та мушу затято
продовжувати наш танок,
доки не пролунає
остання нота.

Все гаразд – ці двобої завжди
були нестерпно важкими!
Меч увійшов у мене
спокійно та впевнено.
Земля кілька разів
хилитнулася назустріч
і поглинула моє обличчя…
– Як ти? Потерпи,
я скоро буду, – втішала
жінка у слухавці.

– Звісно, – ледь ворухнув
губами мій ворог. –
Тепер все буде інакшим…
– Що ти маєш на увазі? –
занепокоїлися у слухавці.
Ні, це був не сон:
на підлозі
лежало понівечене тіло
його ворога,

У якому він
не міг
не впізнати…
себе.

* * *

Come inside of me
with the voice of a wounded
violin –
Here, it is open.

I want to die
beneath the parasol
of your pain.

* * *

Увійди в мене
голосом пораненої
скрипки –
тут відчинено.

Я хочу померти
під парасолькою
Твого болю.

* * *

What is love?
It is when there are verses,
lips and faith
and one wants to die
from happiness.

* * *

Що таке кохання?
Це коли вірші,
вуста і віра,
а жити не хочеться –
від щастя.

* * *

On the bed, beside me
You – a petite poem,
like a sunlit bunny.

* * *

На ліжку поруч
Ти – віршеням,
як сонячний зайчик.

* * *

Everything was flowing, everything was changing,
and only the woman, who waited,
was beauteous.

Strange woman.
strange man, whom she
never found,
waiting fruitlessly.

* * *

Все текло, все змінювалось,
і тільки жінка, яка чекала,
була вродливою.

Дивна жінка.
Дивний чоловік, якого вона
не дочекалась.

* * *

Amongst the seas and the fishes
we make love,
warm and tender,
for the last time.

Then, we will become
the sea and the fish
and we will receive
other lovers
from the cold shore.

* * *

Серед моря і риб
кохаємось,
теплі та ніжні,
востаннє.

Потім станемо
морем і рибою,
та прийматимем
інших коханців
з холодного берега.

* * *

Roses do not rhyme with sadness:
It hurts them so! Why are they beautiful?
And my hands and both of them – left-handed.
Not to write, that is not to live. Swiftly

The heart disappears. What a pill can contrive!
And once again – an untouched page…
Somewhere a beautiful woman suffers,
For happiness rhymes not with beauty…

Will I expire, then, in the black hole of fate?
Is not she – my only first one and only?
I wait for you – the last and first rhyme –
With roses, beauteous from pain...

* * *

Троянди не римуються до смутку:
Їм так болить! Чому ж вони красиві?
А в мене руки й ті обидві – ліві.
Не пишеться, то й не живеться. Хутко

Зникає серце. Що пігулка коїть!
І знову – недоторкана сторінка…
Страждає десь така вродлива жінка,
Бо щастя не римується з красою.

Невже сконаю в чорній дірці долі?
Невже вона – моя єдина прима?!
Я жду Тебе – останню й першу риму –
З трояндами, красивими від болю.

* * *

You disappeared,
sunlit little girl
while my fingers
ardently caress
the perfect matter
of your skin.

Look here, I am alongside –
A manual warm wind.
Take me and cradle me,
Like an infant:
Sunnily I'll fall asleep,

On your palm, girl…

* * *

Ти зникла,
сонячна дівчинко,
а мої пальці
пристрасно гладять
довершену матерію
Твоєї шкіри.

Поглянь, я поруч –
ручний теплий вітер.
Візьми мене і заколиши,
мов немовля:
сонячно засну

на Твоїй долоні, дівчинко…

* * *

To appear with the first snow –
while they wait and leave –
before they get tired of you:
for what, for you locals,
to suffer with the final breath
of the blessed snow?

* * *

З'явитися першим снігом –
доки чекають і піти –
доки не набрид:
для чого вам, тутешнім,
мучитись останнім подихом
блаженного снігу?

* * *

I take the most beautiful note –
silence, which cannot be learned
by heart
and do not correspond in time
with the white linen of your body
which knows how to kiss
the purity of such music,
to delve into it
for entire centuries
as though a soul essence.

Then I also endeavor
to leave behind in memory
of this room
my papier-mache,
so as to recognize you
as another.

Only we cannot
Be the silence –

Together:
I turn off the only thing
that does not unite me
with the dusk –
light, and beside the open window
I await your
return.

Translated from Ukrainian by Luba Gawur

* * *

Беру найпрекраснішу ноту –
тишу, яку не можна вивчити
напам'ять,
і не співпадаю у часі
з білизною Твого тіла,
що вміє цінувати
чистоту такої музики,
заглиблюючись у неї
на цілі століття –
ніби душа.

Тоді я теж намагаюсь
залишити на пам'ять
цій кімнаті
своє пап'є-маше,
аби пізнати Тебе
іншу.

Тільки ми не можемо
бути тишею –
разом:
вимикаю єдине,
що мене тепер не поєднує
з сутінками, –
світло,
і біля відчиненого вікна
чекаю на Твоє
повернення.

Англійською переклала Люба Ґавур

* * *

On eternity's silver palm
a little girl
combs her hair
with moonlit comb
and doesn't see her face
in the capricious mirror

where her glance is
with the wrinkles
of an unknown
woman.

* * *

На сріблястій долоні вічності
маленька дівчинка
розчісує коси
місячним гребінцем
і в примхливому люстерку
не бачить свого обличчя:

Там її погляд
і зморшки
незнайомої
Жінки.

* * *

On an island
as distant as Eve's tears,
hugged tightly
by blinding white rocks,
where the horizon
could be captured
if it didn't run into the sea,

the music found
a shelter
to give birth
to a Man
and Woman.

* * *

На острові,
далекому, мов сльози Єви,
стиснутому обіймами
сліпучо-білих скель
так, що можна спіймати
горизонт, якщо він не втікає у море,

знайшла прихисток
музика –
щоб народити
Чоловіка
і Жінку.

* * *

Live long,
write little
and don't blame Heaven
for your sins.

* * *

Живіть довго,
пишіть мало
і не звинувачуйте Небо
у гріхах.

* * *

Folks,
please, be quiet –
I cannot hear the sea.

* * *

Люди,
будь ласка, тихіше –
не чути моря.

* * *

Old, old
guitar stands heavily
in the corner,
like a child.

* * *

В кутку гітара,
старенька-старенька,
як дитина,
стоїть важко.

* * *

Crying beauty:
her eye –
lashes in tears
attract
a rainbow.

* * *

Заплакана красуня:
вії
намистинками сліз
прихилили
веселку.

Translated from Ukrainian by Bohdan Boychuk
Англійською переклав Богдан Бойчук

Contents

A little verse about the miraculous palms
of the petite finch Tetianka 56
Kisses 58
«Once I twice entered into one and the same river…» 64
«The heavenly sky has come to the pines…». 66
Ballad of a flower 68
Twin doubles 70
«In yellowed leaves…» 72
«The sun smells…» 73
«When loneliness…» 54
«Come inside of me…» 82
«What is love?». 83
«On the bed, beside me…» 83
«Everything was flowin…» 84
«Amongst the seas and the fishes…» 85
«Roses do not rhyme with sadness…» 86
«You disappeared…» 88
«To appear with the first snow…» 89
«I take the most beautiful note…». 90
«On eternity's silver palm…». 92
«On an island as distant as Eve's tears…» 93
«Live long…» 94
«Folks, please, be quiet…» 94
«Old, old guitar stands heavily…» 95
«Crying beauty…» 95

Зміст

Маленький віршик про чудодійні долоні
Снігуроньки Тетянки 57
Поцілунки» (триптих) 59
«Одного разу двічі...» 65
«Небо прийшло до сосен…» 66
«Балада про квітку» 69
«Двійники» 71
«Пожухлим листям сумувала осінь…» 72
«Сонце пахне снігом і яблуками...» 73
«Коли самотність, неначе крижана холоднеча…» 75
«Увійди в мене голосом пораненої скрипки…» 82
«Що таке кохання?» 83
«На ліжку поруч…» 83
«Все текло, все змінювалось…» 84
«Серед моря і риб…» 85
«Троянди не римуються до смутку…» 87
«Ти зникла, сонячна дівчинко…» 88
«З’явитися першим снігом…» 89
«Беру найпрекраснішу ноту…» 91
«На сріблястій долоні вічності…» 92
«На острові…» 93
«Живіть довго…» 94
«Люди, будь ласка, тихіше…» 94
«В кутку гітара…» 95
«Заплакана красуня…» 95

About the translators

Bohdan Boychuk (USA) – Poet, prose writer, translator, literary critic. Born 11 October, 1927 in the village of Bertnyky within Ternopil region. In 1944, the retreating Germans apprehended him and took him to Germany as a forced laborer. After the war, he spent time in a *displaced persons* refugee camp (DP) in the city of Aschaffenburg, where he completed his secondary schooling in the camp gymnasia. In 1949, he immigrated to the US and settled in New York. Soon thereafter, he was diagnosed with tuberculosis and spent three years in a sanitarium in the mountains. It was there that he delved more deeply into literature and began to write poetry. In 1957, he completed his studies in electronics and worked as an engineer until 1992. From the early 1950s, Boychuk actively participated in Ukrainian literary life. He wrote and published collections of poetry, prose, dramatic works and translations into Ukrainian from English, Spanish and Russian; and from Ukrainian into English. He established as a literary authority and skilled literary critic, having published a wide selection of articles, reviews, forewords. Boychuk organizes and edits two serious anthologies of Ukrainian poetry, memoirs, et al. Bohdan Boychuk is one of the founders of the New York Group and was the co-editor of an annual of this group, "*Novi Poezii*" (New poetry), 1959-1971, the founder and chief editor of the New York – Kyiv quarterly, "*Svitovyd,*" (1990-1999). During the years 1961-1973, he worked as literary editor of the journal "*Suchasnist'*" (Munich, Germany). Member of the National Association of writers of Ukraine. Winner of several international literary prizes. Currently divides his time between Glen Spay, N.Y. in the US, and Kyiv, Ukraine.

Luba Gawur (USA) – Writer, translator. Born 1957 in Cleveland, Ohio, where her parents had emigrated to in 1949 as postwar refugees. She received her education at Kent State University, with a degree in Slavic Languages, and later a degree in Library Science, and at the University of Toronto with an MA in Slavistics. She lived and worked in Toronto, New York, Prague and Kyiv. Presently, she lives in Kent, Ohio. Luba Gawur writes poetry in English and Ukrainian. She translates from English to Ukrainian, and vice versa. Her work has been published in several print versions and Internet editions, such as the Ukrainian journal "Suchasnist'" "Kurier Kryvbasu," "Zolota pektoral," the American newspaper "Casper Star Tribune", the Polish/English periodical "deKadenzya". Winner of various international prizes.

Про перекладачів:

Бойчук Богдан (США) – поет, прозаїк, перекладач, літературний критик. Народився 11 жовтня 1927 року в селі Бертники, на Тернопільщині. В 1944 році, при відступі, німці схопили його й забрали до Німеччини на примусові роботи. Після війни перебував у таборі переміщених осіб (Ді-Пі) в місті Ашаффенбурґ, де й закінчив середню освіту в таборовій гімназії. В 1949-му році переїхав до США і оселився в Нью-Йорку. Згодом у нього виявили туберкульоз, тож три роки провів у санаторії в горах. Саме там глибше познайомився з літературою і почав писати вірші. У 1957 р. закінчив студії з електроніки, відтак працював інженером до 1992-го. Від початку 50-тих років активно включився в українське літературне життя. Пише і видає збірки поезій, драматичні твори, прозу, переклади українською – з англійської, іспанської й російської мов, і з української – на англійську. Проявляє себе і як літературознавець та літературний критик, опублікувавши широку низку статей, рецензій, передмов. Упорядковує і редагує дві поважні антології української поезії, мемуарів тощо. Богдан Бойчук – один зі співзасновників Нью-Йоркської Групи, був співредактором річника цієї ж Групи «Нові Поезії» (1959-1971), засновником і головним редактором нью-йоркськo – київського літературно-мистецького щоквартальника «Світо-Вид» (1990-1999). У 1961-1973 роках працював як літературний редактор журналу «Сучасність» (Мюнхен, Німеччина). Член Національної спілки письменників України. Лауреат міжнародних літературних премій. Нині мешкає в Ґлен-Спеї (США) та Києві.

Ґавур Люба (США) – письменниця, перекладач. Народилася 1957 року в Клівленді (Огайо, США), куди у 1949-му емігрували її батьки, повоєнні втікачі. Вищу освіту – магістра в галузі слов'янських мов – отримала в Кент Стейт Університеті та в Торонтському університеті. Пізніше в Кентському університеті здобула спеціальність магістра з бібліотекарства. Жила і працювала в Торонто, Нью-Йорку, Празі, Києві. Нині мешкає у Кенті (Огайо). Пише поезії англійською та українською мовами. Перекладає з англійської українською і навпаки. Публікувалася в багатьох друкованих та інтернет-виданнях, зокрема в українських журналах «Сучасність», «Кур'єр Кривбасу», «Золота пектораль», американській газеті «Casper Star Tribune», польсько-англійському часописі «deKadentzya». Лауреат міжнародних літературних премій.

Acknowledgments

Sincere thanks to:

Our highly professional translators, US-based poets *Bohdan Boychuk*, (co-founder of the legendary New York Group); and *Luba Gawur*;

Writer, literary scholar, PhD in Slavistics at the University of Toronto, Canada, *Marko Robert Stech*, for his professional counsel;

Our reliable friends, the Bulgarian poet *Dimitar Hristov*, and his charming wife, the writer *Anna Bahriana*; poet, translator and scholar *Dmytro Chystiak; Albanian poet from Belgium Eton Kelmendi;* historian and journalist *Helena Tereshchenko* – For their facilitation of contacts with foreign writers and literary personnel and everything else they have done for us;

designer *Anatolij Kulchenko* – for stylish breadboarding of our books;

Ukrainian writer, translator and scholar from Brazil, Shevchenko laureate *Vira Wowk*, who initiated the international literary project, «The poems of Serhii and Tetiana Dziuba in 50 languages of the world»;

PhD of Philological studies, professor and academic *Yuri Mosenkis*, for facilitating publication of our work in the US;

Head of the Chernihiv regional organization of Ukrainian journalists *Anatoly Tiutiunnyk*, and *Mykola Zveriev*, deputy of the Chernihiv regional rada. Director and founder of the charitable trust fund for historical research of historical consequence, «FoNDIC», for his unwavering support.

With highest esteem,
Serhii and Tetiana Dziuba

Сердечно дякуємо:

високопрофесійним перекладачам нашої книжки – поетам зі США *Богданові Бойчуку* (співзасновникові легендарної Нью-Йоркської групи) та *Любі Ґавур*;

письменникові, літературознавцеві, доктору славістики з Канади *Марку-Роберту Стеху* – за професійні поради;

нашим надійним друзям: болгарському поетові *Димитру Христову* та його чарівній дружині – українській письменниці *Анні Багряній*; поету, перекладачеві й науковцеві *Дмитрові Чистяку*; албанському поетові з Бельгії *Єтону Келменді*; історику й журналісту *Олені Терещенко* – за знайомства з відомими зарубіжними літераторами та все хороше, що вони зробили для нас;

дизайнеру *Анатолію Кульченку* – за ошатне макетування наших книг;

українській письменниці, перекладачеві й науковцю з Бразилії, Шевченківському лауреату *Вірі Вовк*, яка започаткувала міжнародний літературний проект «Вірші Сергія і Тетяни Дзюби 50 мовами світу»;

докторові філологічних наук, професорові, академіку *Юрієві Мосенкісу* – за наші публікації в США;

голові Чернігівської обласної організації Національної спілки журналістів України *Анатолієві Тютюннику* та депутату Чернігівської обласної ради, голові-засновнику Благодійного фонду наукових досліджень історичного середовища «ФоНДІС» *Миколі Звєрєву* – за постійну підтримку.

З великою повагою,
Сергій і Тетяна Дзюби

Instead of an afterword

Serhii and Tetiana Dziuba are a poetic duo in which the woman's and the man's voices harmonize in a synchronicity of the most elevated human emotion – love.

Tetiana Dziuba is a tireless seeker of the primordial truths of being. In her quest, she often relies on allusions and philosophical musings, but in the end, she ultimately reveals these truths with her own heart. Her poetry is characterized by unexpected, refined and profound metaphors, a natural rhythm and an aura of harmonious tonality.

Serhii Dziuba in his own poetry is capable of eliciting intense sentimentality, as well as chivalrous romanticism, especially with regards to his beloved wife, Tetiana, to whom he dedicates all of his books. Tetiana is his Muse, and of the Muse, one can speak only in highest superlatives, the most tender soubriquets, and the most exquisite metaphors. Simultaneously, the poet does not refrain from humor, and employs witticisms and irony, even in his romantic lyrics. After all, mutually happy, time-tested love must also be joyous, even jovial, for good cheer, as we know, simply serves to strengthen emotions, transforming the mundane into a celebration.

Anna Bahriana,
Ukrainian writer, Republic of Macedonia

Dear Serhii and Tania,
You are both some of the most illustrious people in my life!

Vira Vovk,
writer, translator, laureate of the Taras Shevchenko National Prize of Ukraine, who is based in Rio de Janeiro, Brazil.

Serhii, I have already devoured your and Tania's green book of poems (in Polish). Thank you so much! It was a pleasure to see once again those poems of Tania's that I translated into Persian – this and her "*anna kareninas*" and *Eve with vitamin deficiency*…And the new ones are even more exquisite!

It was interesting, Serhii, to read about your apparitions. And about the dragon – in general – great! The poem, in which: "they say there will be no more winters for the dragon died indeed" – well, this is simply true modernity. It was as though you were gazing into a pool of water. And the outlawed Grandfather-frosts and you cannot fly north in your dreams…In a word. This is simply pure panache!

Nadia Vyshnevska,
translator from Persian, Artist, (Lviv, Ukraine)

Замість післямови:

Сергій і Тетяна Дзюби – поетичний дует, в якому жіночий і чоловічий голоси гармонійно узгодженні найвищим людським почуттям – Коханням.

Тетяна Дзюба – невтомний шукач одвічних істин буття. У своїх пошуках вона часто вдається до алюзій та філософських роздумів, але врешті-решт відкриває ці істини власним серцем. Її поезіям притаманні несподівані, витончені й глибокі метафори, природна ритмічність, настроєвий звукопис.

Сергій Дзюба у своїй поетичній творчості вміє бути і надміру сентиментальним, і по-лицарськи романтичним, особливо ж – коли йдеться про кохану дружину Тетяну, котрій він присвятив усі свої книги. Тетяна – його Муза, а про Музу можна говорити лише найніжнішими епітетами, найкрасивішими порівняннями. Та водночас поет не боїться й жартувати, бути дотепним, вдаватися до іронії. Навіть – у любовній ліриці. Зрештою, взаємне, щасливе, перевірене роками кохання завжди має бути і трохи веселим, бо ж добрий гумор, як відомо, лише зміцнює почуття, перетворюючи будні на свято.

Анна Багряна,
українська письменниця (м. Скоп'є, Республіка Македонія)

Дорогі Сергію і Таню,
Ви – одні з найсвітліших людей у моєму житті!

Віра Вовк,
письменниця, перекладачка, лауреат Національної премії України імені Тараса Шевченка (м. Ріо-де-Жанейро, Бразилія)

Сергію, Вашу з Танею зелену книжку віршів (польською мовою) вже проковтнула. Дуже дякую! Приємно було ще раз побачити ті вірші Тані, які перекладала перською: це – і її «*анни кареніни*», і *Єва з авітамінозом*… А нові – ще кращі!

Цікаво було прочитати про Ваших, Сергію, привидів. А про дракона – взагалі ммм... Вірш, в якому «кажуть, зими взагалі не буде, бо дракон таки здох» – це ну просто таки сучасність, Ви як у воду дивилися. І діди морози поза законом, і літати вві сні на північ не можна... Це шикарно, одним словом!

Надія Вишневська,
перекладачка з перської мови, художниця (м. Львів, Україна)